

บทที่ 5

สรุป ปัญหา และข้อเสนอแนะ

สรุป

การศึกษาถึงการปลูกพลู ในอำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม อำเภอภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร อำเภอเมือง และอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา อำเภอศรีมหาโพธิ์และอำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี และอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ในปีการเพาะปลูก พุทธศักราช 2530/2531 เพื่อให้ทราบถึงความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการปลูกพลูต้นทุ่นและรายได้ตลอดจนผลตอบแทนที่ได้รับจากการปลูกพลู โดยศึกษาจากตัวอย่างสวนพลูขนาดเนื้อที่ 2-6 ไร่ จำนวน 80 สวน ผลการศึกษาทราบว่า ต้นพลูที่เกษตรกรปลูกจะมีอายุสูงสุด 7 ปี จะเก็บผลผลิตได้ปีละ 12 ครั้ง โดยเริ่มเก็บผลผลิตได้ในสิ้นปีที่ 1 ของการปลูก ผลผลิตที่ได้ได้แก่ ใบพลู โดยธรรมชาติผลผลิตของต้นพลูที่เก็บเกี่ยวได้ในแต่ละปีจะไม่สม่ำเสมอ การทำสวนพลูมีต้นทุนรายได้ ตลอดจนผลตอบแทนที่ได้รับดังนี้

1. กรณีการลงทุนปลูกพลูเหลือง

สวนพลูเหลือง จะพบมากในเขตอำเภอเมืองและอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา อำเภอศรีมหาโพธิ์และอำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี และอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น โดยมีต้นทุนการผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปี ในระหว่างปีที่ 2-7 ต่ำสุด 35,691.44 บาท สูงสุด 40,364.17 บาท ในจำนวนนี้ประกอบด้วยค่าใช้จ่ายซึ่งไม่แปรผันไปตามปริมาณผลผลิตที่เก็บเกี่ยวได้ในแต่ละปี อันได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาเฉลี่ยต่อไร่ต่อปี ในระหว่างปีที่ 2-7 ซึ่งเท่ากันทุกปีเท่ากับ 7,042.16 บาท นอกจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายในการเก็บผลผลิต ซึ่งจะแปรผันไปตามปริมาณผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปี ในระหว่างปีที่ 2-7 ต่ำสุด 10,407.60 บาท สูงสุด 14,563.80 บาท จากการจำหน่ายใบพลูเหลืองราคาเฉลี่ย 400.00 บาท (ในฤดูการผลิต พฤษภาคม-ตุลาคม) และเฉลี่ย 650.00 บาท (นอกฤดูการผลิต พฤศจิกายน-เมษายน) จะทำให้มีรายได้เฉลี่ยต่อไร่ต่อปีในระหว่างปีที่ 2-7 ต่ำสุด 53,591.00 บาท สูงสุด

75,805.00 บาท มีกำไรสุทธิในระหว่างปีที่ 2-7 ต่ำสุด 18,259.56 บาท สูงสุด 35,765.80 บาท จากการวิเคราะห์ผลตอบแทนจากการลงทุนสำหรับเนื้อที่เพาะปลูก 3 ไร่ ปรากฏว่า ต้องใช้ระยะเวลาคืนทุน 3 ปี 8 เดือน ในกรณีที่อัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนด เท่ากับ 6.5% และ 13% จะมีมูลค่าปัจจุบันสุทธิ เท่ากับ 210,591.83 บาท และ 94,477.01 บาท ตามลำดับ และจะได้รับอัตราผลตอบแทนที่แท้จริง เท่ากับ 20.54% ซึ่งนับว่าเป็นอัตราผลตอบแทนที่สูงกว่าอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนดไว้

2. กรณีการลงทุนปลูกพืชมะเขือ

สวนพืชมะเขือ จะพบมากในเขตอำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม อำเภอภาษีเจริญ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จะมีต้นทุนการผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีในระหว่างปีที่ 2-7 เป็นจำนวนเงิน 21,412.81-25,359.85 บาท ในจำนวนนี้ประกอบด้วยค่าใช้จ่ายซึ่งไม่แปรผันไปตามปริมาณผลผลิตในแต่ละปี อันได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาเฉลี่ยต่อไร่ต่อปี ในระหว่างปีที่ 2-7 เป็นจำนวนเงินต่ำสุด 8,271.53 บาท สูงสุด 8,770.21 บาท ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เฉลี่ยต่อไร่ต่อปี ในระหว่างปีที่ 2-7 เท่ากันทุกปี เป็นจำนวนเงิน 3,237.88 บาท นอกจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายในการเก็บผลผลิต ซึ่งจะแปรผันไปตามปริมาณผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปี ในระหว่างปีที่ 6-15 ต่ำสุด 6,269.07 บาท สูงสุด 10,028.65 บาท จากการจำหน่ายพืชมะเขือ ราคา กิโลกรัมละ 7.00 บาท (ในฤดูการผลิต พฤษภาคม-ตุลาคม) และราคา กิโลกรัมละ 15.00 บาท (นอกฤดูการผลิตพฤศจิกายน-เมษายน) ทำให้มีรายได้เฉลี่ยต่อไร่ต่อปี ในระหว่างปีที่ 2-7 ต่ำสุด 36,919.77 บาท สูงสุด 58,998.45 บาท มีกำไรสุทธิในระหว่างปีที่ 2-7 ต่ำสุด 15,506.96 บาท สูงสุด 33,638.60 บาท จากการวิเคราะห์ผลตอบแทนจากการลงทุนสำหรับเนื้อที่เพาะปลูก 3 ไร่ ปรากฏว่า ต้องใช้ระยะเวลาคืนทุน 2 ปี 4 เดือน ในกรณีที่อัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนดเท่ากับ 6.5% และ 13% จะมีมูลค่าปัจจุบันสุทธิเท่ากับ 326,299.17 บาท และ 231,940.18 บาท ตามลำดับ และจะได้รับอัตราผลตอบแทนที่แท้จริง เท่ากับ 57.17% ซึ่งนับว่าเป็นอัตราผลตอบแทนที่สูงกว่าอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนดไว้

จะเห็นว่า การปลูกพืชมะเขือให้ผลตอบแทนที่คุ้มกับการลงทุนไม่ว่าจะปลูกพืชมะเขือหรือพืชมะเขือก็ตาม โดยสวนที่ปลูกพืชมะเขือจะได้รับผลตอบแทนสูงกว่าสวนที่ปลูกพืชมะเขือในทุกรณี ทั้งนี้เพราะว่าสวนพืชมะเขือมีการลงทุนที่สูงกว่าพืชมะเขือในเรื่องค่าจ้างมาก โดยสวนพืชมะเขือเกษตรกรที่ปลูกพืชมะเขือใช้ไม้เนื้อแข็งราคาประมาณค่างละ 100 บาท ส่วนสวนพืชมะเขือเกษตรกรที่ปลูกพืชมะเขือใช้ต้นทองหลาง เป็นค่างจะ เสียค่าใช้จ่ายในการปลูกและดูแลรักษาจนทำเป็น

ค้ำพลูได้ประมาณค้ำละ 30 บาท จึงทำให้เงินลงทุนค้ำค่างของสวนพลูเสียหายมากกว่าสวนพลู-
เหลืองมาก

ปัญหาและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาต้นทุนและรายได้ของการปลูกพลูในอำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม
อำเภอภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร อำเภอเมืองและอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา
อำเภอศรีมหาโพธิ์ และอำเภอบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี และอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น
พบว่า มีปัญหาหลายด้าน จึงสรุปปัญหาต่าง ๆ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. ปัญหาทางด้านต้นทุนการผลิต

1.1 ต้นทุนประเภทค่าใช้จ่ายลงทุนอันได้แก่ จำนวนเงินที่จ่ายไปเพื่อซื้อ
เครื่องจักรอุปกรณ์การเกษตรต่าง ๆ จำนวน 278,790.00 บาท ในจำนวนนี้เป็นค้ำไม้
ค้ำ 249,600.00 บาท คิดเป็นร้อยละ 89.52% ของจำนวนเงินที่จ่ายไปซื้อเครื่องจักรอุปกรณ์
สำหรับการลงทุนปลูกพลูเหลือง ขนาดเนื้อที่เพาะปลูก 3 ไร่ ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่สูง ทั้งนี้
เพราะเกษตรกรใช้ไม้เนื้อแข็ง เช่น ไม้เต็ง ไม้แดง ที่ค้ำต้องซื้อในราคาค้ำละ 100.00
บาท (3 ไร่ ใช้ 2,496 ค้ำ) ทำให้ต้นทุนการผลิตสูง และปัจจุบันไม้ที่ใช้ที่ค้ำพลูนั้นหายาก
และมีราคาสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

เกษตรกรควรใช้วัสดุอื่นที่ค้ำแทนไม้ค้ำที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน หรือปลูกโดยวิธี
การอื่นซึ่งไม่ต้องใช้ค้ำ จากการศึกษาพบว่า วัสดุอื่นที่ใช้แทนไม้ค้ำได้ดีและราคาถูกกว่า ได้แก่

- ใช้ต้นทองหลาง ต้นแคฝรั่ง หรือต้นยอป่า เป็นค้ำพลู (ค้ำไม้เป็น) แต่
ต้องใช้เวลาปลูกล่วงหน้าก่อนการปลูกพลูประมาณ 1 ปี ต้นทุนค้ำค่าง (ต้นทุนในการปลูกรวมค่า
ใช้จ่ายในการดูแลรักษาจนกระทั่งอยู่ในสภาพที่เป็นค้ำพลูได้) จะเสียประมาณ 74,880.00 บาท

- ใช้ค้ำอิฐก่อ ท่อซีเมนต์กลาง และเสาซีเมนต์สี่เหลี่ยมด้านเท่าหรือสาม
เหลี่ยมด้านเท่า ถึงแม้จะมีราคาแพงกว่า โดยเสียค้ำค่าง ๆ ละประมาณ 60-70 บาท แต่อายุ
การใช้งานเท่ากับไม้ค้ำที่ใช้ในปัจจุบัน ขณะที่ราคาถูกกว่าประมาณ 2 เท่า ดังนั้น การใช้
ค้ำอิฐก่อ ท่อซีเมนต์กลาง และเสาซีเมนต์จะประหยัดกว่าการใช้ค้ำไม้ที่ใช้อยู่ทุกวันนี้ เพราะ
หายากและมีราคาแพงขึ้นมาก

1.2 ต้นทุนในการดูแลรักษา

ในส่วนที่เป็นค่าปุ๋ยและค่ายาป้องกันกำจัดโรคและศัตรูพืชที่มีต้นทุนสูง เพราะราคาแพงและใช้ในปริมาณมาก อีกทั้งเกษตรกรไม่เข้าใจถึงวิธีการใช้และใส่ปริมาณไม่ถูกต้อง ทำให้เสียค่าใช้จ่ายมากเกินไป แต่ได้ผลตอบแทนไม่คุ้มกับเงินที่จ่ายไป

ข้อเสนอแนะ

- เกษตรกรควรพิจารณาสรรพคุณและคุณภาพของปุ๋ยและสารเคมีป้องกันและกำจัดศัตรูพืชก่อนซื้อ ศึกษาถึงวิธีการใช้และปริมาณให้เข้าใจ หากไม่แน่ใจควรปรึกษาเกษตรตำบลหรือหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง
- รัฐบาลควรควบคุมคุณภาพ และราคาของปุ๋ยและสารเคมีป้องกันและกำจัดศัตรูพืชต่าง ๆ ให้เป็นไปตามกฎหมาย ตลอดจนจัดหาเจ้าหน้าที่ให้คำแนะนำและเผยแพร่ความรู้ให้แก่เกษตรกรให้มากขึ้น

1.3 ค่าแรงงานในการดูแลรักษาและเก็บเกี่ยวผลผลิต การทำสวนพลู ต้องใช้แรงงานตั้งแต่รดน้ำ พรวนดิน ใส่ปุ๋ย กำจัดวัชพืช ตัดแต่งกิ่งและผูกมัดยอดรวมถึงการเก็บเกี่ยวผลผลิต จำเป็นต้องใช้แรงงานเกือบตลอดปี โดยเฉพาะในระหว่างเดือนพฤษภาคม-ตุลาคม อันเป็นช่วงเวลาที่ผลผลิตพลูมาก ต้องใช้แรงงานมาก ดังนั้น จึงมีปัญหาทางด้านแรงงานที่มีความรู้ความชำนาญในการทำงานไม่เพียงพอ ประกอบกับจำนวนแรงงานที่ต้องใช้ในแต่ละครั้งยังขึ้นอยู่กับประเภทของงานด้วย ดังนั้น ปัญหาทางด้านแรงงานจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ต้นทุนการผลิตสูง

ข้อเสนอแนะ

- ควรใช้แรงงานในครัวเรือนให้มากขึ้น หรือใช้วิธีแลกเปลี่ยนแรงงานกับส่วนอื่น ๆ

2. ปัญหาทางด้านการผลิต

2.1 การขาดแคลนน้ำ การปลูกพลูจะประสบปัญหาหลายด้าน แต่ปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ การขาดแคลนน้ำที่จะนำมารดต้นพลูในฤดูแล้ง เพราะต้นพลูไม่สามารถทนต่อการขาดน้ำได้เป็นระยะเวลานาน และหากเกิดขาดแคลนน้ำในขณะที่ต้นพลูอยู่ในช่วงกำลังเจริญเติบโตและให้ผลผลิตสูง ในระหว่างปี 3-5 ต้นพลูก็จะเฉาตายหรือให้ผลผลิตน้อย คุณภาพต่ำ ทำให้เกษตรกรได้รับความเดือนร้อนและประสบผลขาดทุนในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

- การทำสวนพลูควรเลือกทำเลที่มีแหล่งน้ำพึ่งธรรมชาติ เช่น หนอง บึง คลอง ซึ่งมีน้ำไว้ใช้อย่างเพียงพอในฤดูแล้ง นอกจากนี้ยังควรสร้างที่เก็บน้ำ หรือขุดบ่อน้ำเพื่อให้มีน้ำใช้อย่างเพียงพอตลอดปี

2.2 โรคและศัตรูพืช ชาวสวนพลูมักประสบปัญหาเกี่ยวกับโรคพลูต่าง ๆ โดยเฉพาะโรครากเน่าและโรครากบวมของพลู ซึ่งโรคทั้ง 2 ชนิดนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วโอกาสที่จะกำจัดให้โรคหมดสิ้นไปเป็นไปได้น้อย นอกจากนั้นยังมีศัตรูพืชอื่น ๆ ที่มาทำลายและก่อความเสียหายแก่สวนพลูเสมอ ดังนั้น ชาวสวนพลูจึงต้องทำการพ่นสารเคมีเพื่อป้องกันและกำจัดศัตรูพืช เหล่านี้ แต่เกษตรกรส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ในเรื่องโรคและศัตรูพืชต่าง ๆ ตลอดจนสารเคมีและวิธีการใช้สารเคมีที่ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

- ชาวสวนพลูควรศึกษาวิธีการป้องกันและกำจัดศัตรูพืช ตลอดจนวิธีการใช้สารเคมีอย่างถูกต้อง จากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความชำนาญคอยให้คำแนะนำ

- เมื่อมีพายุฝนที่ส่งสัยจะเป็นโรคให้ขุดออกและนำไปเผาทั้งทันที ก่อนจะปลูกทดแทน ควรราดด้วยสารเคมีที่ใช้ป้องกันกำจัดโรคได้ และนำดินจากที่อื่นซึ่งปลอดโรคมาริ่ใส่ในหลุมปลูกแทนดินเดิม

3. ปัญหาทางด้านการตลาด

3.1 ราคาไม่แน่นอน เกษตรกรไม่มีอำนาจต่อรองราคากับพ่อค้าคนกลาง จึงจำยอมต้องขายผลผลิตในราคาต่ำ เพราะถ้าไม่เก็บใบพลูเมื่อถึงกำหนดเก็บก็จะทำให้ใบพลูแก่ไม่เป็นที่ต้องการของตลาด และขายไม่ได้

ข้อเสนอแนะ

- เกษตรกรควรรวมกลุ่มกันขาย เพื่อสร้างอำนาจในการต่อรองกับพ่อค้าคนกลาง เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในการขายผลผลิต

- รัฐบาลควรส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมแปรรูป โดยใช้พลูเป็นวัตถุดิบ เช่น อุตสาหกรรมผลิตยาจากน้ำมันหอมระเหยของใบพลู

3.2 การส่งออก ประเทศไทยมีการส่งพลูเป็นสินค้าออกไม่สม่ำเสมอ ทั้งนี้ เพราะพ่อค้าส่งออกมักจะไม่เห็นถึงคุณภาพของใบพลูอย่างเคร่งครัด ทำให้ตลาดต่างประเทศ

ไม่ไว้ใจคุณภาพผลูจากประเทศไทย และประเทศคู่แข่งที่สำคัญ ได้แก่ ประเทศศรีลังกา ซึ่งอยู่ไกลลู่การค้ารายใหญ่ คือ ประเทศปากีสถานมากกว่าประเทศไทย ต้นทุนการขนส่งจากประเทศศรีลังกาไปประเทศปากีสถาน จึงถูกกว่าค่าขนส่งจากประเทศไทยไปประเทศศรีลังกา

ข้อเสนอแนะ

- รัฐบาลควรควบคุมคุณภาพของผลูที่จะส่งออกจำหน่ายยังตลาดต่างประเทศให้อยู่ในมาตรฐาน

- รัฐบาลควรส่งเสริมให้มีการขยายการเพาะปลูกผลูให้มากขึ้น และควรหาลู่ทางที่จะขยายตลาดต่างประเทศให้เพิ่มขึ้นด้วย ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า การลงทุนปลูกผลูเขียว ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกให้ผลตอบแทนที่สูงมาก จนทำให้เกิดปัญหาด้านค่าขนส่งไปผลูขยายตลาดต่างประเทศ (ประเทศปากีสถาน, อินเดีย และซาอุดีอาระเบีย) จะไม่เป็นปัญหาสำคัญต่อการส่งออกไปผลูอีกต่อไป รัฐบาลจึงควรส่งเสริมให้มีการเพาะปลูกผลูเขียวให้มากขึ้น

ถ้าหากได้มีการแก้ไขปัญหาด่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว จะทำให้ต้นทุนการผลิตไปผลูลดลง รายได้เพิ่มขึ้น เกษตรกรจะได้รับผลตอบแทนสูงขึ้น ซึ่งจะเป็นการจูงใจให้ผู้ที่หันมาสนใจทำสวนผลูเป็นอาชีพมากขึ้น ในอนาคตผลูก็จะเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศไทยอีกประเภทหนึ่ง